

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมายและวิธีการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) เปรียบเทียบผลการสอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะโดยใช้คิวและไม่ใช้คิวที่มีต่อความแม่นยำในการยิงประตูเนตบอล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษา จำนวน 40 คน อายุระหว่าง 20-25 ปี ที่เรียนวิชาเนตบอล ของมหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐมได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) โดยขั้นแรกใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 100 คน ขั้นที่สองใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) โดยให้นักศึกษาทุกคนทำการทดสอบการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะ คนละ 10 ครั้ง เพื่อคัดกลุ่มตัวอย่างให้เหลือ 40 คน ขั้นที่สามใช้วิธีการสุ่มแบบจัดกลุ่มตามลำดับชั้น (Multistage Cluster Sampling) โดยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการยิงประตูที่ใกล้เคียงกันขั้นที่สี่ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับฉลาก เพื่อแบ่งว่ากลุ่มใดเป็นกลุ่มที่ 1 และ 2 แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน คือ

กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะโดยไม่ใช้คิว

กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะโดยใช้คิว

การจัดกระทำ และการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะโดยใช้คิวและไม่ใช้คิวที่มีต่อความแม่นยำในการยิงประตูเนตบอลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อการวิเคราะห์ทางสถิติซึ่งสรุปใช้ดังนี้

1. คำนวณค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิวและไม่ใช้คิว ก่อนการทดลอง และภายหลังการทดลอง
2. นำผลการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะ ก่อนและหลังการทดลอง เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ระหว่างกลุ่มที่ 1 การยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิว และกลุ่มที่ 2 การยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิว โดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (Independent t-test)
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนค่าเฉลี่ย ในการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะ ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มที่ 1 กับภายในกลุ่มที่ 2 โดยใช้การทดสอบค่า (Paired t-test)
4. กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

1. คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะก่อนการทดลองทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน นอกจากนั้นคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะหลังการทดลองของทั้งสองกลุ่มก็ไม่แตกต่างกัน

2. คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะของทั้งสองกลุ่มหลังการทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผลการทดลอง

ก่อนการทดลองกลุ่มการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิ่ว และกลุ่มการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ่วมีคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามภายหลังการทดลองพบว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะของทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นแต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ นิกร พิมเสน (2549) ซึ่งเปรียบเทียบผลการสอนทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล โดยการใช้คิ่วและการไม่ใช้คิ่วพบว่าการสอนทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอลด้วยการคิ่วและไม่คิ่ว ทำให้คะแนนการทดสอบทักษะของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในช่วงก่อนการฝึกและหลังการฝึกให้ผลไม่แตกต่างกันนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศราวุธ ไทยสงวนวรกุล (2550) ซึ่งศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อเปอร์เซ็นต์เสิร์ฟแรกของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนชายอายุไม่เกิน 18 ปี พบว่าค่าเฉลี่ยของเปอร์เซ็นต์เสิร์ฟแรกระหว่างกลุ่มที่เสิร์ฟตามปกติกับกลุ่มที่เสิร์ฟโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนจากผู้สอนคนเดียวกันย่อมทำให้เกิดการพัฒนาไปในทางเดียวกัน คือ ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะเพิ่มขึ้นแต่ไม่แตกต่างกันเพราะในขณะที่ทำการสอนต้องมีการให้ข้อมูลย้อนกลับผู้สอนอาจใช้คำหรือกลุ่มคำที่นำมาใช้ในการคิ่วมีความเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับให้ข้อมูลย้อนกลับแบบแก้ไขซึ่งก็เป็นข้อมูลที่บอกให้ผู้เรียนทราบว่าควรจะทำอย่างไรจึงจะสามารถปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวนั้นอย่างถูกต้อง ทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม มีการได้รับข้อมูลที่ใกล้เคียงกัน ทำให้มีการพัฒนาในด้านทักษะไปในทิศทางเดียวกัน

การทดสอบความแตกต่างภายในกลุ่มของคะแนนเฉลี่ยในการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ่วและไม่ใช้คิ่วก่อนและหลังการทดลอง พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะหลังการทดลองดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พลอยไพลิน นิลกรณ์ (2552) พบว่าการให้ผลย้อนกลับที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะการตีลูกซอฟท์

บอล ทำให้กลุ่มทดลองเรียนรู้ทักษะการตีลูกซอฟท์บอลได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม

สำหรับผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะภายหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มคือ กลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะในการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิวนั้นให้ผลไม่แตกต่างกัน คือกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความแม่นยำมากขึ้นเพราะว่าในการทดสอบเป็นการวัดเฉพาะทักษะหรือมุ่งเน้นไปเรื่องความแม่นยำในการยิงประตูเท่านั้น แต่มีข้อสังเกตพบว่ากลุ่มทดลองที่เรียนด้วยการใช้คิวนั้นมีรูปแบบในการเคลื่อนไหวเพื่อปฏิบัติทักษะที่ดีกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการไม่ใช้คิวนั้นจึงควรมีการวัดท่าทางการปฏิบัติด้วยน่าจะได้ผลของการศึกษาที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะของการนำไปใช้

ผลของการวิจัยพบว่า การสอนทักษะการยิงประตูโดยการใช้คิวนั้นมีผลต่อการพัฒนาความสามารถทักษะกีฬาเนตบอลให้ดีขึ้น ดังนั้น จึงสมควรนำวิธีการสอนด้วยการใช้คิวนั้นไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะกีฬาเนตบอลและกีฬาอื่น ๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำการวิจัยครั้งนี้ไปใช้กับกีฬาประเภทอื่นๆ เช่น วอลเลย์บอล บาสเกตบอล แบดมินตัน เทนนิส เป็นต้น
2. ควรสร้างแบบทดสอบการวัดความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะในกลุ่มอายุที่ต่างกัน
3. ควรเปรียบเทียบการสอนทักษะกีฬาโดยใช้ครูสอน 2 คนแยกสอนแบบคิวนั้นและแบบไม่ใช้คิวนั้น
4. ควรมีการวิเคราะห์ท่าทางการเคลื่อนไหวของทักษะยิงประตูด้วยวีดีโอเทปเพื่อเปรียบเทียบขั้นตอนการปฏิบัติทักษะที่ถูกต้องมากขึ้น